

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl samosoudcem JUDr. Jiřím Derflem ve věci

žalobkyně: **T. T. N.**, narozena X
státní příslušnost Vietnamská socialistická republika
bytem X
zastoupena Mgr. Markem Eichlerem, advokátem
sídlem Nekázanka 888/20, 110 00 Praha 1

proti
žalované: **Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie,**
sídlem Olšanská 2, 130 51 Praha 3,

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 26. 1. 2026, č. j. CPR-41984-2/ČJ-2025-930310-V242,

takto:

- I. Žaloba **se zamítá.**
II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění

1. Žalobkyně se žalobou domáhala zrušení rozhodnutí žalované ze dne 26. 1. 2026, č. j. CPR-41984-2/ČJ-2025-930310-V242, jímž bylo zamítnuto její odvolání a potvrzeno rozhodnutí Policie České republiky, Krajského ředitelství policie Ústeckého kraje, Odboru cizinecké policie, Oddělení pobytových agend (dále jen „správní orgán I. stupně“) ze dne 21. 11. 2025, č. j. KRPU-198107-21/ČJ-2025-040026-SV, kterým bylo žalobkyni podle § 119 odst. 1 písm. b) bodu 4 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, (dále jen „zákon o pobytu cizinců“) uloženo správní vyhoštění a zároveň

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

stanovena doba 6 měsíců, po kterou jí nelze umožnit vstup na území členských států Evropské unie. Počátek této doby byl určen v souladu s § 118 odst. 1 zákona o pobytu cizinců od okamžiku, kdy žalobkyně vycestuje z území států EU a smluvních států, přičemž doba k jejímu vycestování z území ČR byla podle § 118 odst. 3 zákona o pobytu cizinců stanovena na 30 dnů ode dne nabytí právní moci tohoto rozhodnutí. Konečně bylo podle § 120a zákona o pobytu cizinců vysloveno, že se na žalobkyni nevztahují důvody stanovené v § 179 zákona o pobytu cizinců znemožňující jí vycestovat.

Žaloba

2. V žalobě žalobkyně namítala, že žalovaná se nedostatečně vypořádala s tím, že žalobkyně disponovala maďarským povolením k pobytu, kdy platnost tohoto povolení byla do 17. 12. 2025. Správním orgánům se dle žalobkyně nepodařilo dostatečně zjistit, zda mohla žalobkyně vědět o tom, že jí bylo povolení k pobytu zrušeno, jelikož žádné rozhodnutí o zrušení pobytu nepřevzala. Samotná informace o tom, že povolení k pobytu v Maďarsku je již neplatné, nepostačuje dle žalobkyně k tomu, aby jí bylo kladeno k tíži, že její nelegální pobyt stanovuje správní orgán od 19. 12. 2024, bez toho, aniž by měl správní spis o zrušení povolení v Maďarsku či by měl podrobnější zprávu ze strany Maďarska o celkové pobytové historii žalobkyně. Žalobkyně podotkla, že navíc ještě v Polsku disponuje fikcí pobytu, tudíž by jí měla být uložena maximálně povinnost opustit území ČR, neboť je v Polsku oprávněně.
3. Správní orgány dle žalobkyně vycházely toliko z kusých informací, díky kterým však není možné dostatečně posoudit nepřiměřenost vydaného rozhodnutí, kdy tím došlo i k porušení § 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, (dále jen „správní řád“), neboť byl nedostatečně zjištěn skutkový stav.
4. Dále žalobkyně namítala, že se žalovaná zcela nedostatečně vypořádala s nepřiměřeností zásahu vydaného rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobkyně. Byla toho názoru, že správní orgány způsobily nepřezkoumatelnost vydaného rozhodnutí, neboť absentovaly na zjištění veškerých hledisek k posouzení přiměřenosti dopadů k osobě žalobkyně. Žalobkyně na území ČR pobývala pouhých 10 dnů, během kterých nepáchala žádnou trestnou činnost, a žila zde v domnění, že je zde legálně, neboť disponovala maďarským povolením k pobytu, o kterém netušila, že bylo zneplatněno a dále má podanou žádost v Polsku, která jí opravňuje k pobytu v Polsku. Vyhoštění je nepřiměřené a odporuje správní praxi v obdobných věcech, kdy se standartně ukládá povinnost opustit území ČR s tím, že se žalobkyně vrací do Polska.

Vyjádření žalované k žalobě

5. Žalovaná předložila soudu správní spis a písemné vyjádření k žalobě, v němž odkázala na odůvodnění napadeného rozhodnutí. Dle žalované správní orgány nepochybily, a proto navrhla, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.

Jednání soudu

6. Z jednání soudu dne 31. 3. 2026 se oba účastníci omluvili, přičemž nežádali o odročení jednání. Soud proto věc projednal v nepřítomnosti účastníků.

Posouzení věci soudem

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

7. Napadené rozhodnutí žalované soud přezkoumal v řízení podle části třetí hlavy druhé prvního dílu s. ř. s., který vychází z dispoziční zásady vyjádřené v § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 větě druhé a třetí a v § 75 odst. 2 větě první s. ř. s. Z této zásady vyplývá, že soud přezkoumává zákonnost rozhodnutí správního orgánu pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během desetidenní lhůty po oznámení napadeného rozhodnutí ve smyslu § 172 odst. 2 zákona o pobytu cizinců. Povinností žalobce je proto tvrdit, že rozhodnutí správního orgánu nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení, a toto tvrzení zdůvodnit. Nad rámec žalobních bodů musí soud přihlídnout toliko k vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu nebo které vyvolávají nicotnost napadeného rozhodnutí podle § 76 odst. 2 s. ř. s. Takové nedostatky však v projednávané věci nebyly zjištěny.
8. Žaloba není důvodná.
9. Z obsahu správního spisu soud zjistil, že dne 29. 10. 2025 se žalobkyně dostavila na pracoviště správního orgánu I. stupně. Prokázala se cestovním dokladem č. P02657035, ve kterém bylo vyznačeno již neplatné maďarské dlouhodobé vízum č. 003790593, s platností od 15. 5. 2024 do 1. 6. 2024, s dobou pobytu na 30 dní a na straně 12 bylo otištěno razítko o podané žádosti o pobyt na území Polska. Jelikož žalobkyně jiným vízem nebo oprávněním k pobytu nedisponovala, bylo s ní zahájeno správní řízení z důvodu naplnění skutkové podstaty ustanovení § 119 odst. 1 písm. b) bodu 4 zákona o pobytu cizinců. Prostřednictvím maďarských orgánů bylo zjištěno, že žalobkyně byla držitelkou povolení k pobytu na území Maďarska, s platností do 17. 12. 2025, které však bylo ke dni 18. 12. 2024 zrušeno a žalobkyně nemá na území Maďarska žádný pobyt. Polské orgány potvrdily skutečnost, že žalobkyně dne 9. 10. 2024 podala žádost na území Polska, o které dosud nebylo rozhodnuto. Do protokolu žalobkyně uvedla, že na území České republiky přicestovala dne 19. 10. 2025 z Budapešti. O skutečnosti, že jí byl zrušen pobyt v Maďarsku, nevěděla, nedostala o tom žádnou informaci. V Maďarsku už jí nechtěli prodloužit povolení, proto podala žádost v Polsku, ale neví, jak o ní bylo rozhodnuto. Věděla, že se nachází na území České republiky bez oprávnění, proto přišla situaci řešit. Ke své osobě uvedla, že celá její rodina (rodiče a sourozenci) žijí ve Vietnamu, v České republice nemá žádné vazby, závazky ani pohledávky. Za jedinou překážku vycestování označila dluh ve Vietnamu, případné vyhoštění bude respektovat. Ve Vietnamu jí nehrozí žádné nebezpečí.
10. Soud se nejprve zabýval námitkou žalobkyně ohledně nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí spočívající v tom, že žalovaná nezjistila veškerá hlediska k posouzení přiměřenosti dopadů k osobě žalobkyně, kdy žalobkyně zdůraznila, že na území ČR pobývala pouhých 10 dnů, během kterých nepáchala žádnou trestnou činnost, a žila zde v domnění, že je zde legálně, neboť disponovala maďarským povolením k pobytu, o kterém netušila, že bylo zneplatněno a dále má podanou žádost v Polsku, která jí opravňuje k pobytu v Polsku. Soud v první řadě upozorňuje na skutečnost, že předmětné správní řízení bylo dvoustupňové, přičemž prvostupňové a odvolací rozhodnutí tvoří jeden celek. Již správní orgán I. stupně řešil v prvostupňovém rozhodnutí otázku pobytového oprávnění žalobkyně v Maďarsku a Polsku, i otázku přiměřenosti rozhodnutí. Žalobkyně podala proti prvostupňovému rozhodnutí o vyhoštění odvolání, a to podáním ze dne 1. 12. 2025. Odvolání však bylo blanketní, když v něm nebyly uvedeny žádné odvolací námitky. Proto správní orgán I. stupně správně vyzval žalobkyni výzvou ze dne 3. 12. 2025 k odstranění vad podání, přičemž stanovil žalobkyni lhůtu 7 dnů od doručení výzvy. Ve stanovené lhůtě a ani později však nebylo odvolání doplněno. Žalovaný tedy mohl jen obecně přezkoumat

prvostupňové rozhodnutí, když konkrétní odvolací námitky absentovaly. Stěží tedy žalobkyně může vyčítat žalovanému nepřezkoumatelnost jeho rozhodnutí, když žalobkyně svým odvoláním nepředestřela žádnou konkrétní argumentaci. Správní orgán I. stupně se ve svém rozhodnutí zabýval tím, že žalobkyně mohla a měla vědět, že její pobytové oprávnění v Maďarsku bylo zrušeno, a že žádost o pobytové oprávnění v Polsku ji opravňovala pouze k pobytu na území Polska, nikoli i na území České republiky. Tyto závěry žalovaného aproboval žalovaný v napadeném rozhodnutí. Otázkou přiměřenosti rozhodnutí se zabýval správní orgán I. stupně na stranách 4 a 5 prvostupňového rozhodnutí, kde dospěl k závěru o přiměřenosti rozhodnutí o vyhoštění. Soud proto považuje napadené rozhodnutí za přezkoumatelné.

11. Podle § 119 odst. 1 písm. b) bodu 4 zákona o pobytu cizinců platí, že policie vydá rozhodnutí o správním vyhoštění cizince, který pobývá na území přechodně, s dobou, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, Islandské republiky, Lichtenštejnského knížectví, Norského království a Švýcarské konfederace, a zařadí cizince do informačního systému smluvních států, až na 5 let, pobývá-li cizinec na území nebo na území členských států Evropské unie, Islandské republiky, Lichtenštejnského knížectví, Norského království a Švýcarské konfederace, bez platného oprávnění k pobytu, ač k tomu není oprávněn.
12. K meritu žalobní argumentace ohledně pobytového oprávnění žalobkyně v Maďarsku a Polsku soud uvádí, že souhlasí s názorem správních orgánů, že žalobkyně mimo jakoukoli pochybnost naplnila podmínky citovaného ustanovení, neboť od 19. 10. 2025 do 29. 10. 2025 pobývala na území ČR bez potřebného víza či platného oprávnění k pobytu. Toho si ostatně žalobkyně byla vědoma a tuto skutečnost nijak nezpochybnila. Soud je přesvědčen, že neexistuje-li na straně cizince některá ze zákonem předvídaných okolností, jež by bránily jeho vyhoštění, jsou správní orgány povinny při naplnění podmínek § 119 odst. 1 písm. b) bodu 4 zákona o pobytu cizinců rozhodnutí o správním vyhoštění cizince vydat. Žádné takové okolnosti ovšem soud v případě žalobkyně nezjistil a žalobkyně nic takového ani netvrdila. Soud dále zdůrazňuje, že samotné uložení správního vyhoštění (jako důsledek naplnění některé ze skutkových podstat definovaných v § 119 zákona o pobytu cizinců, k němuž v případě žalobkyně prokazatelně došlo), není jakkoli podmíněno zaviněním ve vztahu ke spáchanému protiprávnímu jednání; je tedy zcela nerozhodné, že se žalobkyně dobrovolně dostavil ke správnímu orgánu I. stupně, a že případně nevěděla o tom, že v Maďarsku jí byl ukončen pobyt. Pokud žalobkyně žádala o pobyt v Polsku a svědčila jí fikce pobytu, opravňovalo jí to k pobytu na území Polska, nikoli však České republiky, což správně konstatoval správní orgán I. stupně na straně 6 prvostupňového rozhodnutí.
13. Soud nesouhlasí se žalobkyní, že si měly správní orgány obstarat z Maďarska správní spis ohledně zrušení jejího pobytového oprávnění či podrobnější zprávu o pobytové historii žalobkyně. Soud považuje za zcela dostatečnou policejní zprávu ze dne 29. 10. 2025, jež je součástí správního spisu a dokladuje zrušení pobytu žalobkyně k datu 18. 12. 2024 v Maďarsku. Stejně tak soud považuje za dostatečnou obdobnou policejní zprávu ze dne 29. 10. 2025 ohledně pobytového statutu žalobkyně v Polsku. Soud v tomto směru považuje skutkový stav za dostatečně zjištěný v souladu s § 3 správního řádu.
14. Dále se soud zabýval námitkou žalobkyně stran přiměřeností dopadů napadeného rozhodnutí do jejího soukromého a rodinného života.

15. Dle § 119a odst. 2 zákona o pobytu cizinců platí, že rozhodnutí o správním vyhoštění nelze vydat, jestliže by jeho důsledkem byl nepřiměřený zásah do soukromého nebo rodinného života cizince.
16. Dle § 174a odst. 1 zákona o pobytu cizinců zohlední správní orgán při posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí podle tohoto zákona zejména závažnost nebo druh protiprávního jednání cizince, délku pobytu cizince na území, jeho věk, zdravotní stav, povahu a pevnost rodinných vztahů, ekonomické poměry, společenské a kulturní vazby navázané na území a intenzitu vazeb ke státu, jehož je cizinec státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, ke státu jeho posledního trvalého bydliště.
17. Zákon o pobytu cizinců v § 119a odst. 2 ve spojení s § 174a odst. 1 stanoví správním orgánům povinnost zabývat se možnými dopady rozhodnutí o správním vyhoštění do soukromého a rodinného života cizince. Při přezkumu tohoto zásahu je přitom podle soudní praxe Nejvyššího správního soudu (srov. např. rozsudek ze dne 5. 3. 2013, č. j. 8 As 118/2012-45) nutné vycházet především z judikatury Evropského soudu pro lidská práva (dále jen „ESLP“) vztahující se k čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod. Tato judikatura pak jednoznačně konstatuje, že v rámci správního vyhoštění se prostřednictvím principu proporcionality vyvažují zájmy cizince na jedné straně a protichůdné veřejné zájmy na straně druhé (srov. např. rozsudek ESLP ze dne 28. 6. 2011 ve věci Nunez proti Norsku, stížnost č. 55597/09, či rozsudek ze dne 3. 10. 2014 ve věci Jeunesse proti Nizozemsku, stížnost č. 12738/10).
18. Nejvyšší správní soud již v rozsudku ze dne 5. 3. 2013, č. j. 8 As 118/2012-45, uvedl, že „*v případech, které spojují otázku možného porušení práva na respektování rodinného či soukromého života a otázku nuceného vycestování cizince, je nutné vycházet především z judikatury Evropského soudu pro lidská práva (dále jen „ESLP“) vztahující se ke čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod. Tato judikatura zohledňuje zejména: (1) rozsah, v jakém by byl rodinný nebo soukromý život narušen, (2) délku pobytu cizince ve smluvním státě, který hodlá cizince vyhostit, (3) rozsah sociálních a kulturních vazeb na tento stát, (4) existenci nepřekonatelné překážky k rodinnému či soukromému životu v zemi původu, např. nemožnost rodinného příslušníka následovat cizince do země jeho původu, (5) „imigrační historii“ cizince, tedy porušení pravidel cizineckého práva v minulosti, (6) povahu a závažnost porušení veřejného pořádku či trestného činu spáchaného cizincem (viz např. rozsudek velkého senátu ze dne 18. 10. 2006, Úner proti Nizozemsku, č. 46410/99, body 57-58, a rozsudky ze dne 31. 1. 2006, Rodrigues da Silva a Hoogkamer proti Nizozemsku, stížnost č. 50435/99, bod 39, či ze dne 28. 6. 2011, Nunez proti Norsku, stížnost č. 55597/09, bod 70). Všechna uvedená kritéria je třeba posoudit ve vzájemné souvislosti a porovnat zájmy jednotlivce na pobytu v dané zemi s opačnými zájmy státu, např. nebezpečím pro společnost či ochranou veřejného pořádku. Právo vyplývající z čl. 8 Úmluvy totiž není absolutní a je zde prostor pro vyvažování protichůdných zájmů cizince a státu.*“
19. Výklad pojmu „nepřiměřený zásah do rodinného nebo soukromého života“ a podřazení zjištěného skutkového stavu tomuto pojmu je pak otázkou výkladu práva a jeho aplikace na zjištěný skutkový stav za využití výše citovaných kritérií stanovených judikaturou ESLP, nikoliv předmětem volného správního uvážení. Přestože právo vyplývající z čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod není absolutní a existuje zde prostor pro vyvažování zájmů jednotlivce a zájmů státu, nejedná se o správní uvážení, jak jej chápe česká judikatura (viz např. usnesení rozšířeného senátu ze dne 23. 3. 2005 č. j. 6 A 25/2002-42, publ. pod č. 906/2006 Sb. NSS, a rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 7. 2004,

č. j. 5 Azs 105/2004-72, publ. pod č. 375/2004 Sb. NSS, ze dne 26. 10. 2007, č. j. 4 As 10/2007-109).

20. Podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 4. 2013, č. j. 3 As 46/2012-22, se při posuzování, zda rozhodnutí o správním vyhoštění nezpůsobuje nepřiměřený zásah do soukromého nebo rodinného života cizince ve smyslu § 119a odst. 2 zákona o pobytu cizinců, podpůrně použijí kritéria pro posouzení zásahu do soukromého nebo rodinného života cizince podle čl. 12 odst. 3 směrnice Rady č. 2003/109/ES, o právním postavení státních příslušníků třetích zemí, kteří jsou dlouhodobě pobývajícími rezidenty, tzn. délka pobytu, věk, zdravotní stav, rodinná a hospodářská situace, sociální a kulturní integrace v zemi pobytu a vazba na zemi pobytu. To přiměřeně platí i v případě, že cizinec nemá podle této směrnice postavení dlouhodobě pobývajícího rezidenta.
21. Soud zhodnotil soukromý a rodinný život žalobkyně na území ČR z pohledu shora uvedených kritérií, poměřil jej s veřejným zájmem ČR na dodržování platných právních předpisů týkajících se pobytu cizinců na jejím území, které žalobkyně porušila svým nelegálním pobytem na území ČR (od 19. 10. 2025 do 29. 10. 2025), a konstatuje následující skutečnosti.
22. Z obsahu správního spisu je zřejmé, že žalobkyně pobývá na území ČR nelegálně krátkou dobu od 19. 10. 2025. Nedisponovala žádným pobytovým oprávněním, podle něhož by mohla pobývat na území ČR. Žalobkyně má celou svou rodinu (rodiče a sourozence) v domovském státě, na území ČR nemá žádné příbuzné ani jinak blízké osoby, žádné vazby ani závazky, přicestoval sem za účelem zaměstnání (z ekonomických důvodů). Soud na základě výše uvedeného zdůrazňuje, že rozhodnutí o správním vyhoštění nemůže nepřiměřeně zasahovat do soukromého a rodinného života žalobkyně, jelikož žalobkyně v ČR žádné rodinné ani jiné soukromé vazby nemá. Fakt, že žalobkyně nebude moci vydělávat finanční prostředky v ČR, nepředstavuje tak intenzivní zásah, který by bylo možno s ohledem na všechny okolnosti daného případu považovat za nepřiměřený. Soud zároveň podotýká, že výše uvedenými skutečnostmi se zabýval již správní orgán I. stupně v prvostupňovém rozhodnutí, přičemž jeho závěry aproboval žalovaný v napadeném rozhodnutí. Oba správní orgány dospěly k témuž závěru jako soud o přiměřenosti rozhodnutí o vyhoštění.
23. Soud dále konstatuje, že žalobkyní zdůrazňované skutečnosti (krátká doba neoprávněného pobytu a nevědomost o neoprávněném pobytu) mohou a mají být zohledněny v délce případného správního vyhoštění a při posuzování přiměřenosti rozhodnutí o vyhoštění. Soud zjistil, že již správní orgán I. stupně zohlednil délku neoprávněného pobytu žalobkyně na území ČR (10 dnů), přičemž dále konstatoval, že žalobkyně si měla být vědom toho, že zde pobývá neoprávněně. Žalovaná pak doplnila, že přijatá forma opatření a stanovená doba správního vyhoštění je zcela přiměřená a odpovídá běžné správní praxi. Správní orgány tedy ve svých rozhodnutích zohlednily i žalobkyní zdůrazňovanou subjektivní stránku protiprávního jednání.
24. Dle § 119 odst. 1 písm. b) bodu 4 zákona o pobytu cizinců platí, že za pobyt cizince na území ČR bez víza nebo bez platného oprávnění k pobytu se uloží správní vyhoštění až na dobu 5 let. Na tomto místě soud směrem k žalobkyni připomíná, že stanovení doby, na kterou je cizinci uloženo vyhoštění, je věcí uvážení správního orgánu, soud přitom v takové situaci přezkoumává pouze, zda správní orgány nevybočily z mezí a hledisek stanovených zákonem (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 11. 2005, č. j. 6 Azs 304/2004-43). V

нынi projednáváné věci správní orgány uvedly, jaké skutečnosti vzaly při rozhodování o délce vyhoštění v úvahu. Nejedná se přitom o excesivní rozhodnutí, neboť horní hranice možné délky vyhoštění činila dle § 119 odst. 1 písm. b) bodu 4 zákona o pobytu cizinců 5 let, takže uložené vyhoštění v řádu pouhých měsíců odpovídá skutkovým a právním okolnostem posuzovaného případu. Vzhledem k tomu, že žalobkyni mohl být uložen zákaz pobytu až na pět let, nepovažuje soud správní vyhoštění na dobu šesti měsíců za nepřiměřené vzhledem k délce nelegálního pobytu žalobkyně.

25. Žalobu soud vyhodnotil v mezích žalobních bodů jako nedůvodnou, a proto ji výrokem I rozsudku podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
26. Současně pak podle § 60 odst. 1 s. ř. s. výrokem II. rozsudku nepřiznal žádnému z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, neboť žalobkyně nebyla ve věci úspěšná a žalované žádné náklady nad rámec její úřední činnosti podle obsahu správního spisu nevznikly a navíc je ani nepožadovala.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti **musí** být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Ústí nad Labem 31. března 2026

JUDr. Jiří Derfl v. r.
samosoudce